

Sygn. akt II CNP 125/06

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Cieplą

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 24 stycznia 2007 r.,
skargi M. G. i J. G.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w P.
z dnia 14 marca 2006 r., wydanego w sprawie z powództwa M.G. i J. G.
przeciwko K. K. i "E." - Spółce Akcyjnej w P.
o przywrócenie stanu zgodnego z prawem,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 14 marca 2006 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 23 września 2005 r. w ten sposób, że powództwo o przywrócenie stanu zgodnego z prawem oddalił.

Strona powodowa zaskarżyła ten wyrok skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem, zarzucając naruszenie przepisu art. 292 k.c., oraz przepisów procesowych mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 378 § 1 i 2 oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 391 k.p.c. W konkluzji wniosła o stwierdzenie, że wyrok ten jest niezgodny z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Według art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. jednym z kreatywnych elementów skargi jest uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy.

Instytucja uprawdopodobnienia występuje w wielu przepisach k.p.c., np. art. 50, 169 § 2, 243,730¹, jednakże jego pojęcie nie zostało określone w żadnym z nich ani co do istoty, ani charakteru.

Jeżeli zatem ustawodawca nie zdefiniował pojęcia „uprawdopodobnienie” ani w omawianym przepisie art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., ani w innych aktach normatywnych, przyjęć należy, że miał na uwadze potoczne rozumienie tego określenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r. II CNP 13/05 OSNC 2006, Nr 6, poz. 110). W języku potocznym zwrot ten łączy się z pojęciem „prawdopodobieństwo”, które rozumiane jest wielorako. W doktrynie prawniczej przyjmuje się, że uprawdopodobnienie jest niższym stopniem pewności. W hierarchii stopniowania prowadzącej do pewności wyróżnia się kilka poziomów:

możliwość, przypuszczenie, prawdopodobieństwo, wysokie prawdopodobieństwo i pewność.

Z prawdopodobieństwem mamy do czynienia wówczas, gdy istnieją podstawy do przyjęcia pewnego stanowiska mimo nieusuniętych wątpliwości, z wysokim prawdopodobieństwem - gdy wszystkie istotne wątpliwości zostały usunięte, a z pewnością - gdy zostały usunięte wszystkie możliwe wątpliwości.

Strony w celu uprawdopodobnienia mogą się posługiwać zarówno środkami właściwymi dla zwykłego postępowania dowodowego, np. dokumentami, zeznaniami świadków lub opiniami biegłych, jak i środkami nieuznawanymi przez ustawę za dowody, np. pisemne oświadczenia osób trzecich. Natomiast w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 11 sierpnia 2005r. III CNP 4/05 (OSNC 2006, nr 1, poz. 16), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że uprawdopodobnienie szkody oznacza złożenie przez skarżącego oświadczenia, iż szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru. Nastąpi to wtedy, gdy twierdzenie zostanie uzasadnione na tyle, że będzie można uznać je za prawdziwe. W tym celu skarżący może powoływać i przedstawiać wszelkie dowody. W każdym razie w chwili wniesienia skargi szkoda musi już istnieć, a więc nie wystarcza zagrożenie jej wystąpienia.

Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej skargi i konfrontując je z jej treścią, należy stwierdzić, że nie spełnia ona wymagania „uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody”. Nie czyni zadość temu obowiązkowi przytoczone w uzasadnieniu skargi twierdzenie, że „szkoda polega na braku możliwości usunięcia przez powódki naruszenia przez pozwanego ich prawa własności oraz ograniczenie w korzystaniu z prawa własności własnej nieruchomości”.

Wniesiona skarga nie spełnia także wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., a polegającego na wykazaniu, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest przedstawienie analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia jest niedopuszczalne albo z innych względów nie mogłoby odnieść skutku. Zaskarżone

orzeczenie natomiast nie pozbawia strony skarżącej domagania się wynagrodzenia za korzystanie ze służebności.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).